

SKULPTUR

SKULPTUR

TEKSTUR

TEKSTUR

FIGUR

SKULPTUR

SKULPTUR

TEKSTUR

FIGUR

FIGUR

Ida

Wieth

Kolofon

Katalog udgivet i forbindelse med udstillingen
Skulptur Tekstur Figur på Sophienholm 11. juli - 30. august 2020

Udstillings-idé og initiativ /

Benedicte Bojesen, Udstillingsleder, Sophienholm

Kurator og udstillingsdesign /

Bo Jessen Fogh Laursen

Udstillende kunstnere /

Ida Wieth / www.idawieeth.com

Lars Abrahamsen / jeaniehjensen@gmail.com

Tekster /

Lars Dybdahl

Erland Porsmose

Foto /

Benita Marcussen

Dorte Krogh

ISBN / 978-87-972391-0-0

Trykkeri og sted / Narayana Press, Odder

Layout / Art & Culture Lab / www.artandculturelab.org

Sat med Helvetica Neue

Hel eller delvis kopiering på tryk, elektronisk eller på anden måde, må kun ske efter
forudgående aftale med både forfatteren og Art & Culture Lab.

©Art & Culture Lab

De to udstillende kunstnere - Ida Wieth og Lars Abrahamsen
- arbejder indgående med materialitet, form og overfladestruktur, ligesom ord og talemåder udgør et allestedsnærværende element i begge værker.
Alligevel er tilgang og udtryk vidt forskellige.

Den gennemgående fællesnævner for udstillingen findes i selve titlen
- Skulptur, Tekstur, Figur. De tre ord er et spil på remsen - stativ, stakit, kasket
- der i sammenhæng skærper både koncentrationen og sanserne,
men også let smelter sammen i ét. Alle de udstillede værker er således afspejlet i titlen i forskellige grader og med varierende intensitet.

Udstillingen er skabt stedsspecifikt til Sophienholm, og selve opbygningen korresponderer med de klassicistiske linjer i bygningen. I udstillingsforløbet præsenteres vi for mættet og æterisk glas, som mødes med huggede og slebne træ- og stenskulpturer. De respektive værker indeholder en spændstighed, som i sammenhæng synes både at forbinde sig til hinanden, og samtidig trække i forskellige retninger. Gennem udstillingen opbygges en dialog hvor de mangesidige karaktertræk føres sammen og spejles. - Fylde, fortælling og skala udfordres, understreges og forbindes gennem fragmenterede podier med både raffinerede og rustikke overflader, som danner grundlag for nye synsvinkler og oplevelser af værkerne.

**Kurator, Bo Jessen
Fogh Laursen om sit
arbejde med
udvælgelse
af værker, samt
udstillingens design**

Et fravær af tekster i udstillingsrummene, indbyder ydermere til en fordybelse i værkernes egen fortælling, deres materialitet og detaljerighed
- de må gerne (forsigtigt) berøres!

Udvalgte værker

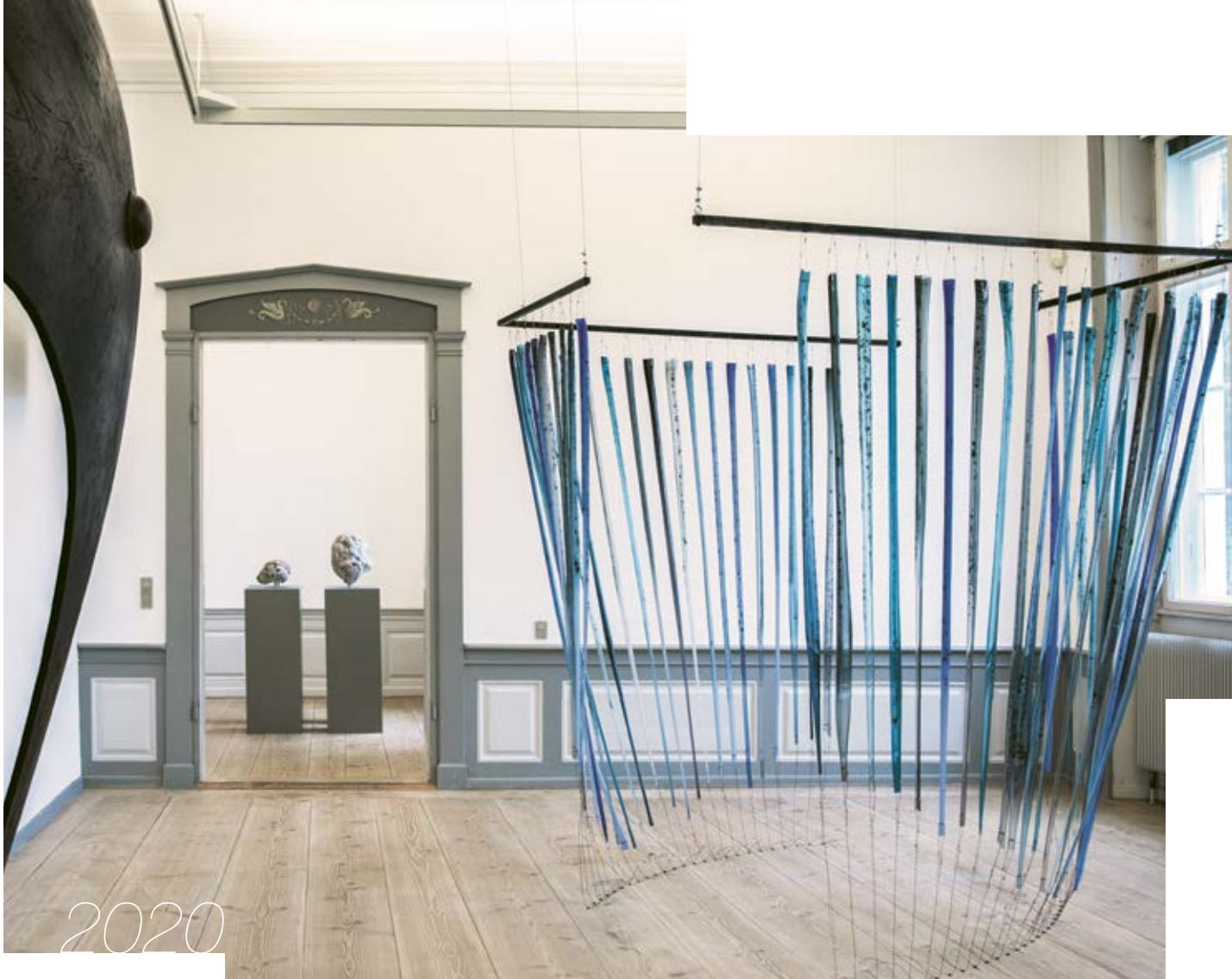
Ida Wieth

Path #1 / Path #2

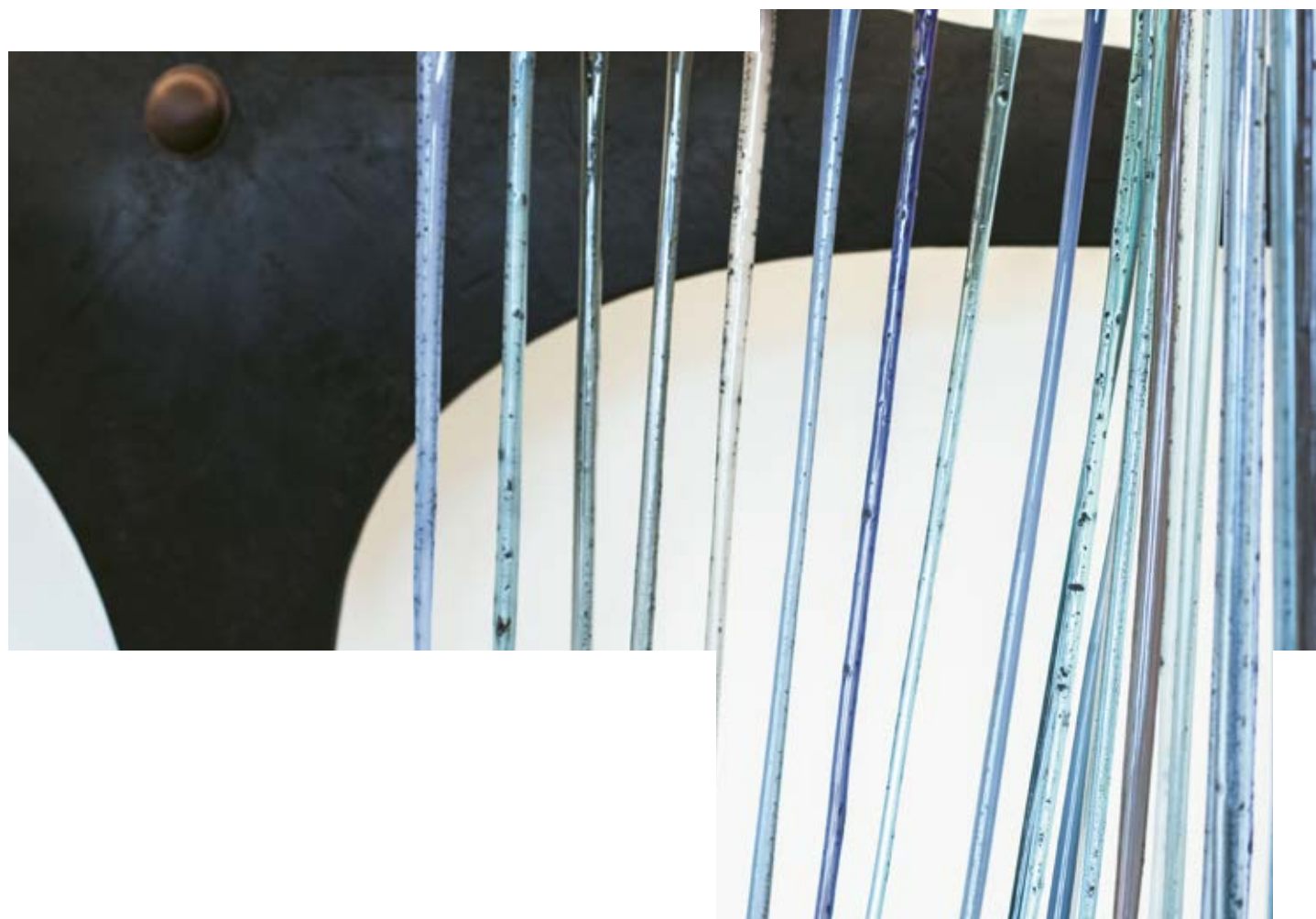
Blæst og fused glas, metaloxyder

Passage

Blæst glas, metaloxyder, kobbertråd og jern.
Støttet af Grosserer L.F. Foghts Fond

Both Sides Now

Blæst, fused og slumped glas,
metaloxyder, keramik og kobbertråd

Reach #1

Blæst, fused og slumped glas,
metaloxyder og kobbertråd

Reach #2

Blæst, fused og slumped glas,
metalloxyder og kobbertråd

Reach #3

Blæst, fused og slumped glas,
metaloxyder og kobbertråd

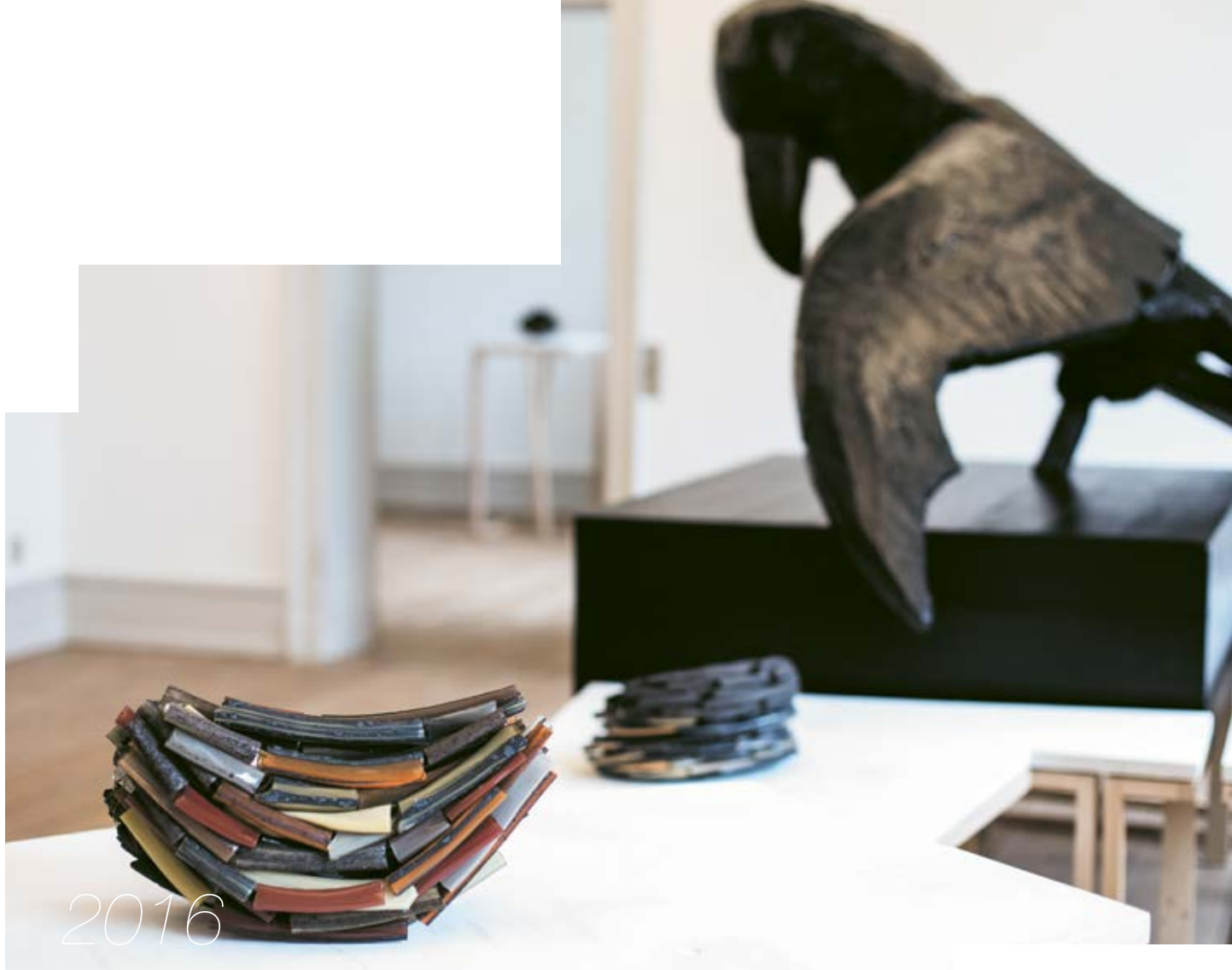
What Once Was #2

Blæst glas, birkefinér og snor

Reach #4

Blæst, fused og slumped glas,
metalloxyder og kobbertråd

Both Sides Now #5

Blæst, fused og slumped glas,
metaloxyder, keramik og kobbertråd

Five Frames

Blæst, fused og slumped glas,
metalloxyder, kobbertråd og jern

Test of Time

Blæst, fused, slumped og savet glas,
metaloxyder og kobbertråd

Støttet af Statens Kunstfonds

Projektstøtteudvalg for Kunsthåndværk & Design

Weight of Words

Blæst og slumped glas, jernoxyder,
håndtrykt papir, fyrretræ og snor

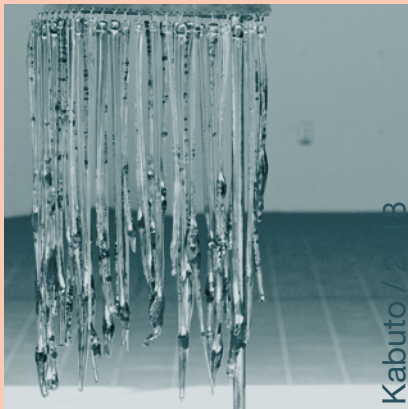

Line of Thought

Trukket glas, jernoxyder

Andre værker

Kabuto / 2013

Untitled / 2009

"At skubbe grænserne for glassets muligheder" – Ida Wieths glaskunst

af Lars Dybdahl

Med en særlig kombination af målrettethed og eksperimentel åben praksis agerer Ida Wieth frapperende og overbevisende på frontlinjen i dansk glaskunst. Glas til brugsformål har kun haft en meget smal niche i hendes produktion, og hun undlader helt at forholde sig kunstnerisk transformerende til glastraditionens typiske funktionelle kategorier til bordet og interiøret, til emner som vaser, fadet og skålen. Lige fra sine første manifestationer har Ida Wieth bevæget sig langt hinsides glassets typiske beholderformer, og således frigjort fra rammesættende objektkategorier og dogmer opererer hun i et skulpturelt og installationskunstnerisk felt. Hendes åbenlyse håndværksmæssige kapacitet forenes her både med en konceptuel tilgang og en poetisk og ekspressiv sans for maleriske materialeudtryk. Glasset er domænet, men den kunstneriske kommunikation har hun i sit værk æstetisk beriget

gennem udnyttelse af andre materialer, først og fremmest ler, træ, metal, og som i værket "Untitled" (2009) yderligere i beton (side 7).

I det exceptionelle samspil med lyset, der generelt udmærker glasset som materialitet, og med dets glathed og mulige farvepragt i regnbueskala besidder det et forførende potentiale – ikke få værker i den danske og internationale studioglasbevægelse opviser glaskunstnernes dramatisk-spontane eller bevidst kalkulerede og til tider overspillede spil på denne kvalitet. Allerede i sin udgangsposition, som den kan aflæses i hendes tre tidlige rumskulpturelle installationer, placerede Ida Wieth sig fjernt fra denne form for visuel effektskabelse og værkfuldendt perfektion. Det ufarvede klare glas er i disse installationer den primære, blæste materie, og klarheden og den visuelle vægtløshed korresponderer til det immaterielle og begrebslige, som værkerne anslår.

I installationen "What Once Was" (2014) hviler talrige organisk-skulpturelle kapsler, blæst i det ufarvede glas, i fire forskellige sættekasse-lignende, rumopdelte enheder bygget i birketræ (side 17). At der stadig er tomme hylder i systemet, røber en tidsdimension – en arkivering og organisering af "hvad der engang var" strækker sig her over tid. Den bevidstheds-mæssige lagring af erindringer og indtryk er i en proces, der billedliggøres i værkets både fysiske, gennemskinnelige og refleksskabende form. De forskelligt formede organiske glaselementer giver deres hentydning til minder og hændelsers divergerende karakter og peger på deres forskellige grader af status og værdsættelse i bevidstheden. Det klare uprætentiøse glas, nu som tynde jernbetrukne glastråde, ophængt i japansk bomuldstråd, blev i "Line of Thought" (2013) en rumlig, let sitrende og højdevarieret form for abstrakt kalligrafi, svævende, luftige

tegn, der ligner flygtig tankenedfældning og med skyggevirksomheder, der kan erindre om japansk Shodo maleri (side 8-9). Tankens påvirkelige bevægelighed, dens kursændringer og skift i intensitet er her det tematiske omdrejningspunkt, og med lyset kastet ind på deres uregelmæssige overflader af glas og jern får de tynde tråde med de skygger der dannes, deres rumlige nærvær som installation.

I "Weight of Words" (2015), Ida Wieths tredje betydelige installation, rettede hun sit tankeudfordrende fokus mod ordenes vægt, værdier og betydninger, hvordan deres kontekster giver dem nye facetter og tilpasninger (side 10). Igen aktiverede Ida Wieth det klare glas, nu som blæste dråbelignende bobler svævende ophængt i en rumlig intrikat, men simpel træramme, og mens en glasboble med smeltet jernpulver agerer som modvægt, giver boblernes gennemsigtighed indblik til håndtrykte løsrevne ord, de hundrede mest brugte i det danske sprog, og alle klippet op i strimler.

Det er en af Ida Wieths indlejrede kalkulationer, at en signifikant detalje som de jernbetrukne glastråde i "Line of Thought" over tid vil tilføre et rustent og forvitret udtryk og nedbrydende vil forandre værkets karakter. Grebet er symptomatisk for en kunstnerisk produktion, hvor både installationerne og Ida Wieths senere mere farvebærende og materiale-komplekse arbejder gennemtrænges af en dyb Japan-fascination. En fascination af den japanske tilgang til tradition, håndværk og materialer, og af forgængelighedens og det uperfektes "ånd" og skønhedsværdier, således som de er udkrystalliserede i det zen-funderede begreb "wabi sabi". I denne begrebsverden, med dens modgift mod enhver glat perfektionskultur, kan tingene bære på erfaringer,

og momenter af melankoli forbinder sig med oplevelsen og værdsættelsen af det eksistentielt flygtige, ukomplette og asymmetriske, af det langsomme, roen, det upolerede rustikke og den patinerende proces.

De æstetiske og eksistentielle værdier, der er på spil i Ida Wieths japaninfluerede horisont, har også sine stærke genklange i hendes tre emotionelt-metaforiske og materielt skrøbelige værkserier "Both Sides Now" (2015-17), "Reach" (2018-19) og "Five Frames" (2019) (side 12-13). "Wabi sabi"-begreberne aktualiseres gennem disse værker – har deskriptiv gyldighed i forhold til seriernes mange objekter. De mundblæste og farvede glastrør, der i de tre suite af objekter danner deres komplekse, tætte og ekspressive konstellationer, har siden 2015 været den stadige, elementære komponent og kendemærke for Ida Wieths glaskunstneriske profil.

I installationen Passage (2020), der tematiserer stadier i kunstnerens arbejdsprocesser, svarer glastrørenes længde til hendes egen højde, og har den form, der i seriernes skulpturelle arbejder danner udgangspunktet for hendes konstruerende og dekonstruerende tilgang. Glasrørene i skulpturerne er således i afsættet rette "linjer" af afstemte, ofte ret dybe farvetoner, der er blæst og trukket transformerende i det varme glas for derefter at blive delt op i kortere rør af ikke helt ens længde. Processens næste trin er den selektive samling af rørene i bundede enheder, og gennem omsmeltning i ovnen en eller flere gange opstår nye maleriske farvespil og lagdelte formudtryk. I høj grad præges de endelige former af de kobbertråde, som de bundede rør først blev bøjet over og sammenknyttet med, og som dernæst, i ovnbrændt tilstand, lever vitalt og processpejlende videre i værkerne.

I den modsætningsfyldte serie "Both Sides Now", hvor glastrørene parres med knækkede, flossede og halvruinøse keramiske pander, værkernes anden og mørke side, introducerede Ida Wieth kobbertråden, både i brændt og ubrændt lysreflekterende tilstand, som det lineære medium, der sammenholder objekternes talstærke formationer af svajende, bøjede rør i de to materialer. Seriens kompleksitet i visuel og taktil sansning korresponderer til titlens konceptuelle idé, vedholdende at anskue tingene og de menneskelige forhold i deres flersidede karakter, og ikke endimensionelt reducere dem i et friktionsløst udviklingsperspektiv. I de senere serier agerer metallerne med en iøjnespringende tiltagende styrke. Efter brændingen har Ida Wieth som et markerende spor af processen i "Reach" foldet kobbertrådene ud i viltre forløb med organiske naturassociationer, der samtidig fremstår udpræget artificielle. Grebet er videreført "Five Frames", en art portrætgalleri, hvor de udtryksrige glasformationer med deres "metalliske vegetationer" er hævet op foran væggen i svejsede stålrammer, der er proportionerede i samme portrætformat.

Ida Wieths porøse tolkning af den japanske samurai-dragts ikoniske hjelm i værket "Kabuto" (2018) glimrer som et næsten deklamerende udtryk for hendes "wabi sabi" (side 7). Den traditionstunge og både i materialemæssig og symbolsk forstand stærke krigshjelm er i kunstnerens version prædestineret til undergang på sigt. Projektet, som blev til på TAMA Art University i Tokyo, forenede det varmt formede, trukne glas med metaloxider og kobber i en materiale- og metodeudforskende proces, der på paradoksal vis transformerede det metalstærke motiv til et kunstobjekt med stadig forandring og skrøbelighed som et påtrængende grundvilkår. Selv siger Ida Wieth: "Hjelmene vil ikke holde

evigt i sin nuværende form. Den vil til gengæld løbende ændre udtryk, idet glasset vil "forvitre" og gradvist afsløre den underliggende kobber-konstruktion, hvorefter glassdelen er skabt.

– Med projektet ønskede jeg at skubbe grænserne for glassets muligheder, med udgangspunkt i en klar japansk funderet kontekst".

Med deres helt ikke-klassiske spor, lag og materiale-mix, der gør tidsdimensionen nærværende, reflekterer Ida Wieths glaskunstneriske værker i vidt omfang deres egen tilblivelse, bliver palimpsestagtige. Deres refleksionsbårne karakter og den emotionelle energi, de dramatisk materialiserer, peger tilbage i kunstneren, og i rummene agerer værkerne attraktive i deres egenartede balancepunkt mellem det tæt hemmelighedsfulde og den åbne og appellerende inddragelse af betragteren.

Lars Dybdahl er designforsker og forfatter

SKULPTUR

TEKSTUR

FIGUR

SKULPTUR

TEKSTUR

FIGUR

SKULPTUR

TEKSTUR

FIGUR

SKULPTUR

TEKSTUR

FIGUR

finurlige titler hjælper til med at gøre oplevelsen

Titlerne er ofte bearbejdet til flertydige

æggende anelsesfuldt. Er det på den vis
vigtigt at døbe eller omdøbe et kunstværk,
tillader det os måske netop at berøre andens
spor, men heller ikke mere. Vi trænger ikke ind, ser
kun i et glimt noget andet og mere.

Måske dit væsens rod, eller hvem ved.

Erland Porsmose er museumsdirektør
ved Johannes Larsen Museet

men tag ikke fejl. Ved nærmere eftersyn viser det sig gerne, at der nedfældet i materialet er omhyggelige spor efter bearbejdning, sammenføjede træstykker, tappet med trædylvler, fremelskede flader, glatte eller ru, med klare spor af hændernes vedholdende arbejdsprægn – ingen berøringsangst og afspørring her!

Men Lars vil noget mere. Han søger den omstilling i øjet, der gør det muligt at søge bag det enkle og simple frem mod åndens mytiske og magiske spor i materialet, frem netop til berøringspunktet, til det sted, hvor man nysgerrigt ser, oplever og forstår kunsten! Og så alligevel ikke.

Det er og må forblive et berøringspunkt, hvor man undres og forundres. Ja dertil, hvor man berøres – og det er jo det kunsten kan, når den virker.

Som billedhugger har Lars Abrahamsen stået i en form for mesterlære ved at have fungeret som assistent for kapaciteter som Svend Wiig-Hansen, Jørgen Haugen Sørensen og John Olsen.

Samarbejdet med John Olsen kom til at strække sig igennem årtier, og Lars har blandt andet bistået med en række undreskabs-installationer. På en måde føles der et underliggende åndsfællesskab, når man bevæger sig rundt i Abrahamsens skulpturudstillinger. Lars er også en meget erfaren curator, med et sikkert blik for at ordne og sammenstille, men samtidigt at overraske og pirre blikket.

Her færdes vi selv forsigtigt og dog trygt rundt i et undreskab i det store format, hvor materialitet, farver, former og overflader bygger op til et sanseligt hverdagsnærvær, hvor genbrugstræ kan formes til kunst, og

konstruktioner i træ.

Det er denne ballast, som Lars Abrahamsen har taget med sig, og tilføjet en kunstnerisk dimension og en dyb forbundethed med naturen derude. ”Vil selv du fatte dit væsens rod – skøn på de skatte de efterlod”, som det videre lyder i Danmarkssangen, og det er netop hvad Lars gør. Han bygger videre på de materialer og udtryk som naturen og kulturen efterlod os, til et selvstændigt kunstnerisk univers, der altid tager sit udgangspunkt i naturens egen organiske verden.

Materialet kan være sten eller metal, men som oftest er det træ – menneskehedens årtusindgamle livsledsager og materiale, hvad enten til redskabsbrug, som byggemateriale eller til kunstneriske og magiske formål.

Abrahamsen har igennem årtier arbejdet med kunst og natur. Som observatør for Skov og Naturstyrelsen, som udstillings-curator, som assistent for billedhuggere, og i de senere årtier i stigende grad med sin egen kunst, der herigennem er modnet til et selvstændigt og kraftfuldt udtryk.

I sammenhæng hermed er udstillingsaktiviteten da også øget, og kunstneren har jævnligt været repræsenteret på Johannes Larsen Museet, der har sit særlige virkeområde inden for ”Kunst og Natur – i nordisk perspektiv”.

Kunstneren søger det enkle og simple udtryk, ofte som en viderebearbejdning af naturgroede former, overflader og farvespil,

”Hvad hånden former er åndens spor”

af Erlend Porsmorse

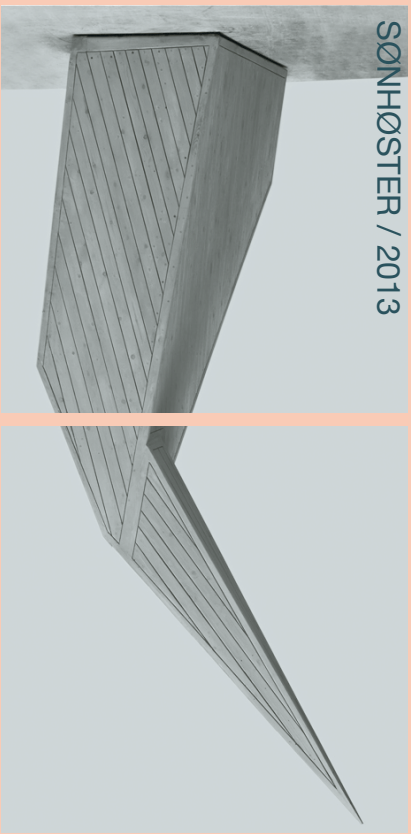
”Hvad hånden former er åndens spor” lyder en velkendt strofe fra Johannes V. Jensens Danmarkssang, og intetsteds ses det vel tydeligere end hos billedhuggerne, og da især hos en ”træmand” som Lars Abrahamsen.

Jeg ved ikke, om Lars er vokset op i et hjem med klaver, men i hvert fald i et hjem, der var dybt præget af det håndværksmæssige udtryk og

RAVNEØJE-URET / 2017

SØNHØSTER / 2013

Andre værker

2020

DØDSGANGEN

Svensk Granit, beton og Öland Sandsten

Amerikansk kirsebær

FÆLLESREJSNING

2015

VEDET-SA

Lamineret cedertæ.

Fyrretræ. Tusch.
Tilhører Johannes Larsen Museet

RAWNÆB

Sundolitt og polyurea.
Støttet af Grosserer L.F. Foghts Fond

RAVN AF GAVN

JORWII

Ebletræ,
farvepigment og voks.

2012

BEVARMIGVEL

Lamineret nåletræ.
Farvepigment og voks

NISSEPISSSE

Laminert nåletræ.
Farvepigment og krystallfernis

2020

KYSKHEDSBÆLTE GIGANTOS

Formspændt birkefinér. Farvepigment og voks.
Støttet af Grosserer L.F. Foghts Fond

Kunsten

RALLEFJÆS I og KLUMPBØRGE

2018-2019

Nexø Sandsten og skosvæerte

GUDS BLINDE ØJE

SVARTSJUK

Lamineret fyrretræ og tusch

Udvalgte værker

Lars Abrahamson

De to udstillende kunstnere - Ida Wieth og Lars Abrahamsen
- arbejder indgående med materialitet, form og overfladestruktur, ligesom ord og
talemåder udgør et allestedsnærværende element i begges værker.
Alligevel er tilgang og udtryk vidt forskellige.

Den gennemgående fællesnævner for udstillingen findes i selve titlen
- Skulptur, Tekstur, Figur. De tre ord er et spil på remsen - stativ, stakit, kasket
- der i sammenhæng skærper både koncentrationen og sanserne,
men også let smelter sammen i ét. Alle de udstillede værker er således
atspejlet i titlen i forskellige grader og med varierende intensitet.

Udstillingen er skabt stedsspecifikt til Sophienholm,
og selve opbygningen korresponderer med de
klassicistiske linjer i bygningen. I udstillingsforløbet
præsenteres vi for mættet og æterisk glas, som
mødes med huggede og slebne træ- og
stenskulpturer. De respektive værker indeholder en
spændstighed, som i sammenhæng synes både
at forbinde sig til hinanden, og samtidig trække i

forskellige retninger. Gennem udstillingen opbygges en dialog hvor de mangesidige
karaktertræk føres sammen og spejles. - Fylde, fortælling og skala udfordres,
understrøges og forbindes gennem nænneredede podier med både raffinerede og
rustikke overflader, som danner grundlag for nye synsvinkler og oplevelser af
værkerne.

Et travær af tekster i udstillingsrummene, indbyder ydermere til en
fordybelse i værkerenes egen fortælling, deres materialitet og detaljerighed
- de må gerne (forsigtigt) berøres!

Kurator, Bo Jessen
Fogh Laursen om sit
arbejde med
udvælgelse
af værker, samt
udstillingsdesign

Kolofon

Katalog udgivet i forbindelse med udstillingen
Skulptur Tekstur Figur på Sophienholm 11. juli - 30. august 2020

Udstillings-idé og initiativ /

Benedicte Bojesen, Udstillingsleder, Sophienholm

Kurator og udstillingsdesign /

Bo Jessen Fogh Laursen

Udstillende kunstnere /

Ida Wieth / www.idawieth.com

Lars Abrahamsen / jeaniehjensen@gmail.com

Tekster /

Lars Dybdahl

Erlend Forsmose

Foto /

Benita Marcussen

Dorte Krog

ISBN / 978-87-972391-0-0

Trykkeri og sted / Narayana Press, Odder

Layout / Art & Culture Lab / www.artandculturelab.org

Sat med Helvetica Neue

Hel eller delvis kopiering på tryk, elektronisk eller på anden måde, må kun ske efter
forudgående aftale med både forfatteren og Art & Culture Lab.

©Art & Culture Lab

Abrahamson

Lars

FIGUR

FIGUR

TEKSTUR

SKULPTUR

SKULPTUR

FIGUR

TEKSTUR

TEKSTUR

SKULPTUR

SKULPTUR